

Can Pedrerol de Dalt

Castellbisbal

Ubicació

Comarca:	Vallès Occidental
Lloc/Adreça:	Terme de Castellbisbal. P.I. Agripina. Crta. BV-150, km.1 (08755 Castellbisbal)
Emplaçament	Des del nucli de Castellbisbal, cal prendre la BV-150, al km.1
Coordenades:	

Latitud:	41.45853
Longitud:	1.99282
UTM Est (X):	415883.925
UTM Nord (Y):	4590149.776

Classificació

Número de fitxa	08054 - 127
Àmbit:	Patrimoni immoble
Tipologia	Edifici
Estil / època:	Modern Popular
Segle	XVIII
Any	1713
Estat de conservació	Regular
Notes de conservació:	L'abandonament de l'edifici
Protecció	Legal
Tipus de protecció:	BCIL
Observacions protecció:	BCIL 3707-I
Número inventari	IPA núm. 27372
Generalitat i altres inventaris	
Accés	Fàcil
Ús actual:	Sense ús
Titularitat	Privada
Titular:	Ajuntament de Castellbisbal. Avda. Pau Casals, 9 (08755 Castellbisbal)
Autoria de la fitxa	Raquel Valdenebro Manrique

Descripció

Edifici de planta rectangular cobert a dues aigües amb el carener perpendicular a la façana principal. La planta es divideix en tres crugies que s'unifiquen amb una façana principal sobreposada feta amb formes ondulades d'estil barroc. Dels tres cossos o crugies, el central és de major alçada i es cobreix a dues aigües, mentre el que els laterals són d'alçada inferior i es cobreixen amb una teulada inclinada. Compta amb planta baixa, primer pis, segon pis i golfes. La façana principal es troba orientada a migdia i és simètrica amb obertures que van disminuint la seva dimensió a cada alçada. Aquesta façana compta amb un coronament format per una motllura arrodonida i peces de terracota a cada extrem de les crugies i a la part superior de la crugia central. Al costat est s'obre una galeria amb arcs rodons i a la banda oest una capella dedicada a Santa Rita, que du la data de 1774. L'accés a l'edifici es realitza per un portal centrat a la planta baixa acabat amb un arc rebaixat, del qual es conserven les fulles de fusta i els llistons de la tarja. A banda i banda es completa amb una finestra per banda, A nivell de primer pis, segon pis i golfes, les obertures es corresponen amb les de la planta baixa, i destaca un balcó central al primer pis, situat sobre el portal d'accés, i dues finestres balconeres a banda i banda, sobre les finestres de la planta baixa. A nivell de segon pis, les obertures es converteixen en finestres, rectangular la central i quadrangulars les laterals. A nivell de golfes, només es compta amb un finestró acabat en punt rodó. La majoria de les obertures es troben en l'actualitat tapiades. Adossat a la capella, per la façana de ponent, s'adossa un cos quadrangular cobert a dues aigües i de planta baixa, obert amb una porta metàl·lica. Es tracta d'un cos de recent construcció destinat a magatzem. A continuació s'afegeix un nous cos, de maó molt malmès. La façana posterior de la casa presenta poques obertures i la majoria d'elles tapiades.

Observacions:

Apareix als llistats del POUM amb els núm. A.06 i A.19

Història

La masia va ser construïda pel comte Manuel Dublayzel, capità de les Reials Forces Valones, procedents de Bèlgica en desfer-se l'exèrcit el 1713 pel Tractat dels Pirineus. Possiblement el 1750 ja estava construïda. La capella lateral adossada du l'advocació a Santa Rita en honor a la segona filla del propietari i de Mariona de Mascaró. Segons l'historiador Pierre Vilar, el comte de Dublayzel va fer construir una presa a la riera de Rubí per portar l'aigua mitjançant una mina al barri de Santa Rita o del Canyet, per regar els horts d'aquestes cases. MATEU (1999: 56). El testament de Manuel Dublayzel, conservat a l'arxiu parroquial de Sant Vicenç de Castellbisbal revela que aquest es trobava casat amb Mariana Mascaró, amb la qual havia tingut un fill, Antoni, que seria l'hereu, i tres filles: Mariana, Rita i Josefa. La mort de l'hereu l'any 1810 i de Mariana l'any 1831 degué ser la causa de la venda de la propietat. L'any 1855 la casa apareix en mans de Joan Güell, que demanà permís al rector de Castellbisbal per beneir la nova campana de la capella i la imatge de Santa Rita. Tres dies després de la benedicció, el mossèn de Castellbisbal declarava que la capella era propietat de Josefa de Güell, i que no existia més obligació que la celebració de dos oficis a l'any. L'any 1894 la visita pastoral a la parròquia informava sobre el bon estat de la capella. El 1921 el mas havia tornat a canviar de mans i era propietat de Francesc Xavier de Ros. Una visita pastoral descrivia la capella com un edifici d'una sola nau en bon estat de conservació, de 10 metres de llarg per 3 metres d'ample. Deia que a la sagristia hi havia un quadre de Crist crucificat, i a l'altar un retaule de Santa Rita sostinguda per dos àngels. Altres elements ornamentals eren una imatge de Santa Rita vestida i unes imatges de Sant Antoni de Pàdua i

de la immaculada. La capella fou destrossada l'any 1936 i tornada a restaurar el 1940. RUIZ ELIAS (1998: 129). La casa fou abandonada a la dècada del 1960. El propietari actual és l'Ajuntament de Castellbisbal. Les terres annexes han estat convertides en polígon industrial Darrera de la casa hi havia un jardí amb un passeig on s'alçava un pilar amb un lleó al capdamunt, el qual sostenia amb la pota dreta l'escut dels regiments Reials que s'hostatjaren allà vers el 1740.

Bibliografia

MATEU MIRÓ J. (1999) Les masies de Castellbisbal. Publicacions del Museu de la Pagesia. Castellbisbal.
RUIZ I ELIAS, A. (1998) Notes històriques: parròquia de Castellbisbal. Castellbisbal.

